

Klince v žalúdku: ..., a ani sme sa nemnožili. Zavreli nás, a tak sme (si) povedali, nebudeme sa množiť (nie žeby to od nás vyžadoval, i keď, prišli sme sem pracovať a ak by práve to bolo našou prácou, množili by sme sa). Všetci (sme) mali radi drevo a nenávideli dotyky a trenie (triet' sme sa dokázali (teda, vyhovovalo nám) výhradne o drevo (no ak by nám prikázali triet' sa aj o iné hmoty, odovzdane by sme to robili), aj napriek tomu, že mohlo kedykoľvek dôjsť k úrazu). Nechutné dotyky nechutných rúk, o ktoré sa nik nestará (pravdepodobne vysušené a popraskané (a zaschnuté praskliny nanovo popraskané (a nanovo popraskané praskliny zaschnuté a nanovo popraskané) a stále dookola), určite vysušené a popraskané). Ani ten, čo ich nosí a vytiera sa nimi. Všade. Bol tu aj Joe, naplnili ho do umelého črievka, nechali ho nahniť a pomleli ho do párkovej zmesi. Joe, pestovali na mne pleseň, aby ho mohli dokoreniť pred expedíciou do továrne. Takže, nechutné ruky, všakáno. Ďalší problém bol samotný akt, ten bol vo viacerých prípadoch nemožný (takže to, že sme sa nemnožili, nebol len rozmar, nešlo to). O tom neskôr (ak vôbec). Dovedy som žil (mám pocit) úplne normálne. Teraz mi ostal už iba squat (mám pocit). V lese (mám pocit). Všetko prestalo existovať, už nič nie je (iba squat, samozrejme). Vyčítal som (si to) z papierov (keď som ešte vedel čítať, teraz už nie (nečítam, pretože to neviem alebo nečítam a ani neviem alebo viem (čo by ma prekvapilo, lebo málokedy niečo viem), ale nečítam (čiže by som mohol, ale nemusel chcieť čítať (a v prípade, že by som skutočne nechcel, ušetril by som si sklamanie (na niečo iné), ak by som nevedel, takže to, že by som čítať vedel by mi bolo skôr na príťaž, než aby mi toto čosi uľahčovalo a pomáhalo mi, takže ak by som si mohol vybrať, vybral by som si, že neviem (dokonca som sa zatiaľ nedostal do situácie, kedy by som čítať vyslovene potreboval))))): donedávna som žil úplne normálne (pravdepodobne som si to predtým zapísal (a teraz (alebo vtedy, podľa toho, kedy som sa s týmto zápisom stretol) to pohľadom na písomnosť akýmsi spôsobom dokážem (bez toho, aby som poznal abecedu (nehovoriac o väzbách na rôznych úrovniach jazyka (čoby len základných) !)) rozšifrovať)). Pravdepodobne som bol človek, dokonca syn (a možno aj vnuk (a možno ešte stále toto všetko som, neviem, k podrobným záznamom o svojej osobe som sa nikdy nedopracoval (niežeby som sa o to niekedy pokúšal)!). Pracoval som a mal som (...), no, cítil som (sa, aj iných, aj čo si myslím...). Napríklad dobré som cítil: ak sa mi vydarilo niečo, čo som si zaumienil; zlé som cítil: ak sa mi to, čo som si zaumienil, nevydarilo alebo mi (...). Všakáno, prestal som si, no, rozhodol som sa so zaumienením (si) skončiť (vždy som bol nadmerne nedočkavý, aj starec (alebo otec?) mi

hovoril: si nadmerne nedočkavý, musíš s tým prestať (a tak som sa rozhodol, že už nebudem čokoľvek očakávať, a teda ani vyzerat' (nejaký) výsledok (nejakej) činnosti alebo (nejakého) stavu, všakáno, alebo budúcnosti), inak bude zle!), a to úplne.

Skoncoval som s tým. Prekvapivo (?) sa mi ul'avilo. (I keď) Odvtedy som studený (doslova!), čo nepovažujem za handicap, pretože aj napriek chladu, ktorý vyžarujem, zima mi nie je (ani na nohy, starec mi vždy hovoril: chlad ide od nôh (čo som si nemohol inak vysvetliť, len že ak mi nie je zima na nohy, nie je mi zima vôbec (a skutočne ani nebola)), vždy od nôh). Viem, že tam bol nejaký starší muž (starec), predtým, keď som ešte žil, mohol to byť môj otec (!) alebo dedo (?), netuším; možno sme sa len dali do reči niekde pri smetnom koši, lebo, to mi verte (alebo aj nie; nikdy som nebol dostatočne presvedčivý (ani vierohodný) a prikazovať tiež nedokážem(!)), ja som si často len tak postával pri smetnom koši, nezdalo sa mi to podivné (každý iný človek minimálne prechádza okolo koša, prečo by malo byť niečo zvláštne a neštandardné na tom, že práve ja pri ňom postávam, všakáno), rovnako ako nepripadalo na tom (zjavne) nič divné ľuďom bez tváří (alebo som len potreboval okuliare (alebo som len potreboval, aby sa nejaké tváre zopakovali, pretože nikoho som nepostrehol raz, a potom ešte druhý raz), môj zrak sa zhoršil (ak som si chcel zapnúť gombík na nohaviciach (teraz už nie, prišiel som oň, teraz som zamotaný do lana (pričom sa snažím svoje fyzické potreby (!) redukovať na minimum), musel som si predstavovať, že ho zapínam niekoľko centimetrov naľavo, aby som si ho v skutočnosti zapol uprostred)), čo (alebo ktorí) bez prestania chodili okolo mňa (alebo aj okolo iných takto postávajúcich). Na to si pamätám ako by to bolo dnes, maximálne včera podvečer. Stál som pri smetnom koši (a nikto sa nečudoval, a nikto si to ani nevšímal, prečo aj, všakáno; v tomto som sa s ostatnými zhodol, nie je na tom nič podozrivé, nič, čo by malo (alebo aspoň mohlo) budiť nejakú zvýšenú pozornosť) a zaumienil som si (ak nie naposledy, tak skoro naposledy (pretože si nespomínam, že by som to ešte niekedy odvtedy vedome urobil)), že sa zmocním premočeného ohorku (pravdepodobne na neho (!) (pretože ja, ako eko-človek, považujem tabak za nie neživý, ktorý niekto bezohľadne zabil, aby na ňom mohol niekto vykonať sériu nehorázných potúp a nakoniec ho vyfajčiť (a to doslova, nie som básnik(!))) niekto napl'ul, pretože bol slnečný deň (minimálne nepršalo), ale postupne sa zmrákalo; ten niekto(nakazený) sa napil silne umelo (do)sladeného nápoja (vôňa ohorku, pri ktorom som stál, bola ovocná a cukríková, nepochybne), ktorý v ňom vyvolal, očakávane, vyvolal, naopak, vyvolal suchoty, ktoré zapil veľkým množstvom

ne(d)ochutenej (čistej) vody (človek matkou (alebo starcom, alebo otcom) poučený vie, že sladkú vodu je vždy potrebné zapíť čistou (ne(d)osladenou) vodou (maximálne obohatenú o fluór), aby sme nemali suchoty), z ktorej dostal (odrazu) neopísateľnú chuť si odpľuť, ale, kdeže, nie len tak obyčajne, na chodník, kdeže, všakáno, nie, dostal (pravdepodobne bez upozornenia) neopísateľnú chuť si odpľuť na nejaký obschnutý dopoly vyfajčený ohorok (a pozerat' sa, ako tabak a papier jeho sliny postupne saje), ved' prečo aj nie, čakal som tam len na neho). Ako som tam stál vo svojom dobrom mienení (a očakávaní) a cítil som sa skvele, snažil som sa oddialiť, nezmocniť sa ohorku chvatne (ako sa niektorí žraví nedočkavci chvatne rozbalujú darčeky, všakáno, a to len pre vlastné potešenie; a preto, lebo si uvedomujú, že ich prekvapenie je neopakovateľné (a majú pocit, že práve teraz nastal ten najsprávnejší okamih) a určite sa (samozrejme, a to mi verte, že samozrejme) nedá zopakovať), aby som si mohol vychutnať svoj skvelý pocit čo najdlhšie, vtedy ku mne pristúpil ten starec (mierne obschnutý, čo by v duši nejakého zapáleného básnika mohlo vyvolať pocity (a čo je ešte horšie (a nezmyselnejšie, mučivejšie, nepredstaviteľnejšie), možno aj rýmy), že pohľad na starca (vyschnutého) a ohorok (premočený) je silno poetický (?) a kontrastný a že je potrebné, (až) nevyhnutné to (minimálne) zaznamenať a (maximálne) zrýmovať v nejakej podvečernej rýmovačke), bol to možno aj môj otec (!) alebo dedo (?), každopádne, netuším kde sú, ani čo robia (prípadne nerobia a robiť by mali, ak som povahovo aspoň sčasti po nich, tak predpokladám práve to), neviem ako vyzerajú, preto to nie je vylúčené (ani zaručené). Ako vravím, snažil som sa: a./ zmocniť pohodeného a slinami nejakého (nepochybne vážne a smrteľne) chorého okoloidúceho (nepochybne katastrofálne a nezrenomovateľného) rozmočeného ohorku, no (zároveň): b./ som sa tento akt snažil oddialiť, ako to len pôjde (všakáno, ja gurmán), pretože mi spôsobovalo nesmiernu radosť sledovať ohorok (a to som nikdy nebol ja, ani žiadna iná moja časť poetom, iba (neľudským) sekretom), ktorý síce môj ešte nie je, ale každú chvíľu (určite, nepochybne!) bude. Ten (prestarnutý, rozožratý, rozskrutkovaný a odpísaný) muž(/starec) to všetko zničil; to, čo sa javilo ako maximálne blaho sa skončilo fiaskom a ja som ochladol (doslova!). Od nôh (a pomaličky). Zohol sa a ohorok vytiahol z koša a ja som mal chuť spýtať sa ho, či náhodou nechce aj moje jediné tri šachové figúrky, dve biele a jednu čiernu (vždy ma prekvapovalo, že práve biele boli dve, každopádne, nič som s tým nespravil, ani som nikdy nemienil (myslené do budúcnosti, nie do minulosti, lebo ak by som v minulosti áno, určite by to bolo inak, úplne)), keď ma už pripravil

o jednu z dvoch hmotných vecí (okrem oblečenia, všakáno, to je tretia (i keď je pravda, že som prišiel o gombík na nohaviciach)), ktoré som takmer vlastnil (ak počítame tri figúrky za jednu vec, čo by som fakt prijal, pretože ak nie sú všetky, fakt to nestojí za reč). To by malo byť všetko z mojej strany. Keď som nemohol mať ten ohorok, nechcel som už nič, zároveň som nemohol prestať, všakáno, musel som to skúšať zas. Inak som skončil. Neúspešne. Ako veľa iných (ľudí (?)), aj ja som mal na nohaviciach gombík, o ktorý som (ako veľa iných (ľudí (?))) prišiel, takto: odpadol mi. Odpadol mi po ceste, v čase, keď som s ním nemanipuloval, kdeže, bol som mysl'ou aj všetkým veľmi ďaleko od manipulácie so svojim jediným gombíkom. Uvedomil som si to, pretože následne mi spadli nohavice, čo bolo maximálne nepohodlné pre ďalšiu chôdzu. Následne sa mi naskytli dve možnosti (áno, boli aj časy, keď som si mohol vyberať): nohavice vyzliecť, zahodiť a pokračovať bez nich (chlad som už aj tak necítil, šlo len o estetizáciu môjho výzoru) alebo nejakým spôsobom dosiahnuť, aby nohavice držali okolo môjho pása aj bez pomoci (tohto) gombíka. Oviazal som sa lanom. Ešte toto: keď som sa po tomto incidente (čo nasledovalo bezprostredne po incidente so starcom) prechádzal a hľadal nový rozmočený ohorok (len posúď, aké to muselo byť náročné, čosi nájsť; gombík som nehľadal, rozhodol som sa ho vzdať), k tomu ešte menej vyfajčený ((alebo dofajčený) lebo som si to zaslúžil, bolo mi ublížené a neprávom odopreté, preto som si takto rozhodol nárokovať), prípadne dlhší ohorok, hoc aj suchý, bol som schopný si sám na neho napl'úť, ale ešte predtým zjesť nejakú mrcinu, aby som bol dostatočne nakazený nejakým svinstvom, taký som bol; hľadal som a chladol som, znenazdajky, všakáno. Prechádzal som sa, hľadal, snoril: v odpadkových košoch, po chodníkoch, v kanáloch, v medziach (?) zasvinených odpadom, v prázdnych cigaretových krabičkách, v prázdnych squatoch, v preplnených smradľavých squatoch, v preplnených squatoch s osviežovačom vzduchu (alebo so squatermi, ktorí deodorantmi sprejovali vzduch), jednoducho všade, kde mi len napadlo; tak som si uvedomil, že tentoraz som si zaumienil nesprávnu vec a moje pocity (možno silné slovo) budú neodkladne alebo neúprosne zlé (ďalej už budem len vnímať klad a zápor vecí, skutku, skutočnosti). Preto som prestal hľadať ohorok a zaumienil som si nájsť toho otrhaného a smradľavého starca (pričom ja som bol nemenej smradľavý a nemenej otrhaný, hoci som sa snažil vyžobrať deodorant, nikto (ani squateri) nebol ochotný mi nejaký poskytnúť), ktorý ma tak nehorázne predbehol, pričom som dúfal (vsakáno), že môj ohorok (nárokoval som si na neho ako na svoj, lebo som ho objavil prvý) bol dostatočne premočený, aby ho starec

ešte nestihol vyfajčiť (alebo dofajčiť; netuším, či ho považoval za nový alebo už použitý; mohol by zavážiť aj fakt, či bola z ohorku vyfajčená časť menšia (vtedy by som ho vyfajčil a považoval za kompletný a nový) alebo väčšia (a vtedy by som ho vyfajčil a považoval za úplný a nový), zavážilo by to, ak by som si vedel spomenúť. Ale to už nie), veril som tomu. Starca som hľadal, snoril som v odpadkových košoch, po chodníkoch, v kanáloch, v medziach (?) plných odpadkov, dokonca v prázdnych cigaretových krabičkách, v prázdnych squatoch, v preplnených smradľavých squatoch, v preplnených squatoch s osviežovačom vzduchu (alebo so squatermi, ktorí deodorantmi sprejovali vzduch), jednoducho všade, kde mi len napadlo. Aj keď mi bolo (a stále je) maximálne proti vôli, využil som vo svojom namáhavom hľadaní jazyk a celú ústnu dutinu a mozog a celú hlavu (a ruky a celé telo), aby som sa dorozumieval s ľuďmi, no dal som si zásadu, že oslovím len tých, čo stoja pri koši (pretože len tí) ho mohli (niekde pri odpadkovom koši) vidieť (aj keď s minimálnou pravdepodobnosťou, pretože keď sa mi bez ich pomoci, mne samému nepodarilo niekedy niekoho nájsť, neveril som, že by mohol niekedy niekto niekde na neho natrafiť (čo bol pravdepodobne zámer, lebo starec nechcel byť nájdený, vysnorený; starec bol ten, kto hľadá, nie ten, kto je hľadaný)) alebo zacítiť smrad, podľa ktorého by ho spoznali. Vtedy, keď som si zaumienil osloviť prvého zarasteného zanedbaného starca pri smetnom koši, vtedy som zistil, že stále stojím pri pôvodnom smetnom koši (a pravdepodobne som od neho ani na chvíľu neodišiel), a že starec, ktorý ma tak bezohľadne (fyzicky) okradol/(psychicky) obral o to všetko skvelé, čo predchádzalo naslinenému incidentu s ohorkom, že tento starec sa, (pravdepodobne) rovnako ako ja, ani nepohol, že som si všetko to hľadanie a námahu len vymyslel (čo bolo vyčerpávajúce) alebo mi všetko to hľadanie a námahu vymyslel niektorý z tých ostatných (čo bolo vskutku neprijateľné a nemienim si to pripustiť). Každopádne, pristúpil som k starcovi (riadne som sa vystrel, aby som pôsobil dostatočne (ako by som chcel) sebavedomo a neohrozene, chcel som u neho vyvolať rešpekt, možno aj strach, ktovie), všakáno, a, to je všetko. Stáli sme tam, on držal (môj(!)) ohorok, stáli sme tam a ja som sledoval, ako sa pomaly suší (a uvedomoval som si, že zatiaľ čo papierik, v ktorom je tabak zabalený, je už usušený, tabak vnútri ešte pokojne môže byť minimálne vlhký, ak nie mokrý (!)). Samozrejme, že som nič nepovedal, myslím, že som sa vyjadril dosť jasne, že nezvyknem hovoriť (a so starcami už vôbec) a nezvyknem porušovať svoje zvyky (ako môžete vidieť, ani v takýchto neuveriteľne napínavých situáciách, radšej si kazím nervami zdravie, možno mi v ten deň do žalúdka vrástli vtedy

(čo by veľa vysvetľovalo a vôbec by ma to neprekvapovalo, a to v žiadnom prípade (a ani iných, než žiadnych prípadoch))). Teraz k tomuto. Majú plot. Za ním kopú. V lese. Stále tam niekto kope, vo dne, v noci, vždy keď sa pozriem von, niekto tam pracuje (ja tak dlho nevydržím ani nepracovať, ak dlhšie nepracujem, hneď vezmem do ruky metlu a vymetiem nejakú pavučinu pod rímsou). Majú čakany a lopaty a postupujú veľmi logicky: striedajú sa (čo nepokladám za najšťastnejšie alebo najspravodlivejšie riešenie, pretože ak by som pracoval ja, vždy by som chcel byť ten, kto oddychuje (čo by sa mi v konečnom dôsledku mohlo podariť, stačilo by, šup do (vnútra) hlavy tomu, kto s prácou práve končí (a potom šup do (vnútra) hlavy tomu, kto s prácou končí), ale moje telo by musel byť bezpodmienečne zapracované do tohto bláznivého kolotoča (raz príjemného: oddych; raz neznesiteľného: práca, preto radšej nepracujem vôbec (alebo preto, že mi to neprikázali (nie žeby som si nechal len tak rozkazovať(!)))))) a nikdy ten, kto pracuje), stále dookola. Majú vedrá a ((zvnútra (!)) hrdzavé a (zvonku (!)) lesklé hadice (je zvláštne hovoriť o nich ako o nich, pretože v každom z nich sú desiatky ďalších, ktorí sa logicky (a strategicky) menia (aj ja sa mením (aj keď to nepovažujem za najšťastnejšie a najčestnejšie riešenie, pretože ja by som vždy chcel byť ten, čo momentálne nie je, prípadne momentálne je, ale nič nemusí robiť), neustále, podľa toho, ako mi to vyhovuje, čo nepokladám za najšťastnejšie alebo najspravodlivejšie riešenie, všakáno)), ktorými čerpajú vodu z potoka, ktorý pramení zo zeme, ktorú (neustále (celý deň a celú noc) a veľa) polievajú (často aj močom alebo krvou). Zem polievajú a postrekujú z prostého dôvodu. Červy, všakáno. Hnojisko a červy, to bolo vždy naše. K tomu, ako som sa tam dostal: šiel som za starcom (ak to bol môj otec (!), prišiel som domov a mal by som mu byť vd'ačný, že mňa, poblúdeného syna, odprevadil tam, kam nevyhnutne patrím (ešte sa potrebujem vyjadriť k svojej babke; asi som nejakú mal, i keď nie je vylúčené, že som ju nikdy nevidel (alebo nemal) alebo som ju videl až pričasto, preto na ňu mávam živé spomienky (a sny, z ktorých sa prepotený budím), a preto sa k nej potrebujem vyjadriť (aby som konečne mohol na ňu zabudnúť)).

Konkrétne k nedeli u babky, pretože každú nedeľu som kedysi trávil výhradne u nej (alebo u niekoho iného, kto mi bol predstavený ako moja babka), konkrétne k tomu, čo piekla. Bábovku. Sladkú vanilkovú bábovku.) a pravdepodobne som si (aj) hvízdal (alebo som bol ticho, nezvyknem vydávať (akékoľvek) zvuky (pretože: 1./ruší ma to; 2./unavuje ma to), všakáno, a hvízdať si tobôž nie). Za mestom bol les a v lese súkromná farma (ostal mi len squat) na súkromnom pozemku starca, ktorý väčšinu dňa prestál pri

odpadkovom koši a čakal na správny a jedinečný ohorok cigarety (pravdepodobne riadne naslinený). Ako mi (alebo si) sám raz rozprával (alebo som si to rozprával sám, alebo sa mi dostal do hlavy, a tam mi to vylial, vypl'ul, vyvrátil, alebo si to vymýšľam teraz), bol (alebo ešte stále je, už ma to nezaujíma (a pravdepodobne ma to ani nikdy nezaujímal, všakáno)) alebo (stále) je vášnivý fajčiar, ktorý nedá dopustiť na chuť najfajnovšieho tabaku (ktorý si pestuje v pivnici (!)). Nakoniec povedal, že nás je už dosť (povedal: je nás dostatok) a môžeme začať. Kopat' červy, všakáno. Tak sa to všetko začalo, všakáno. Raz som napísal toto (neviem, kde, ani prečo, je možné, že to napísal starec (alebo to odo mňa odpísal alebo som to ja odpísal od neho)): neviem, ako rozpráva, čo si myslí

neviem nič; a inokedy zas toto: olízal som starý záves, zistiť, ako budem chutiť. To je všetko, čo som kedy napísal (pretože len čo som to dopísal, uvedomil som si, že som sa písať nikdy neučil a pravdepodobne sa to učiť ani nikdy nebudem). Najprv sa nám snažil vysvetliť, čo má v pláne a prečo vlastne toto všetko. Nepočúval som (aké typické).

Každopádne, pomyslel som si, že ak už som tu, ostanem (ale ak by som (tu) nebol, neostal by som ani náhodou, nepáči sa mi tu a tie červy mi už lezú von krkom (doslova), povedal som starcovi, že ak nás ešte raz prinúti zjesť to svinstvo, odchádzam; neskôr, na večeru sme mali červy (nabral som si dvakrát (a dal by som si aj tretiu porciu, ale neodvážil som sa, prísne na mňa zazeral), raz som si ich rozpučil na pyrú, druhú porciu som zjedol takú, aká sa mi dostala (v tretej by som si, pravdepodobne, časť rozpučil a kašu zmiešal s celistvými červami, alebo by som ju zjedol úplne inak(?))))), nemám vo zvyku sa ponáhľať (preto ani nikam nechodím (cielene)) a predstava, že by som mal spoznať nejaké ďalšie miesto a (nejakým spôsobom) sa v ňom adaptovať, neprípustné. Rozhodol som sa ostať a nechať ho rozhodovať o všetkom (a pravdepodobne aj ostatní deväti rozmýšľali takto (ak nie inak, ak nemali iné dôvody, nie žeby som ja nejaký mal, len som sa rozhodol odmietnuť niekde sa pohnúť, navyše, nemusel som rozprávať, rozprával (výhradne) len starec (niektorí fyzicky ani nemohli, pretože: niektorým chýbala časť tváre (bez ktorej nie je možné rozprávať), na niektorých bola pestovaná pleseň (ako korenie do párkovej zmesi), niektorí mali ústa prišité (lebo odmietali jesť červy a ak ich niekto donútil dať do úst, vypl'uli ich, preto im starec zvykol ústa naplniť a prišit' (títo samozrejme rozprávať mohli, a to v čase, keď ústa zašité nemali))))), lebo nikto sa ani náznakom nest'ážoval), aj keď nie všetko sa mi páčilo. Navyše mi u starca príchodom do squatu vznikol fiktívny dlh, a to za benzín, ktorý by bol spálený, ak by som

bol prepravený do squatu autom. Nemnožili sme sa, ani sme nemali pohlavný styk za účelom pobavenia (skutočne som nikdy nepochopil, prečo to ľudia robia (rozhodne je nejaké miesto, odkiaľ pochádzam, ale nie som dostatočným človekom, aby to bol (alebo len mohol byť) nejaký iný človek, dokonca žena), je to nehygienické (a navyše) a nechutné (všakáno)). Zavreli nás (aj keď sa tomu nik nebránil, právo na to rozhodne nemali), a tak sme si povedali, nebudeme sa množiť (ocitol som sa v skupinke, ktorej sa akákoľvek telesnosť hnusila viac ako mne (a práve preto si ich starec vybral (vôbec to neboli oni, bol to len starec, hoci nie sám), starec si vybral aj mňa, aj ich, všetkých zmrzačených, dojedného)), ani inak spolupracovať. Všetci (sme) mali radi drevo, všakáno, a nenávideli dotyky (odporné, upotené (lepkavé), citlivé, ľudské, empatické dotyky). Nechutné dotyky nechutných rúk, o ktoré sa nik nestará (a o ktoré nik nestojí, teda ja určite nie, všakáno, a ty keď máš súdnosť, tak mi dáš za pravdu (ľudia si neumývajú ruky, šprtajú sa nimi v uchu, v nose, v anuse, a potom sa ťa dotýkajú (alebo by to aspoň chceli, každá ruka má nutkavú potrebu sa niečoho (alebo niekoho) dotknúť), niežeby som bol ktovieako čistotný, skutočne si nepamätám, či som sa vôbec niekedy umýval)), ani ten, čo ich nosí a za ich pomoci to všetko stvára. Je potrebné povedať, že smaltované hrnce sú už zastarané. Je potrebné povedať, že iné sme k dispozícii nemali. Je potrebné povedať, že jedlo takto pripravené, navyše suroviny krájané na starej drevenej doske, na ktorej bol drvený raz cesnak, raz čokoláda, raz cesnak, je potrebné povedať, že takto jedlo pripravené je zlé, nechutné a navyše zdraviu prospešné. Ja som ostal posledný. Ostatní išli pracovať, a, vskutku, pracovali celý deň (a potom požrali, čo nazbierali, a potom poobskakovali hostí, namleli mäso, a potom šli spať, všakáno, a potom zas, len ja som ostal (zatiaľ, i keď neskôr poslali do práce aj mňa) nepracujúci). Bolo nás deväť. Jeden sa utopil, keď si umýval hlavu v smaltovanom hrnci (pretože iné k dispozícii neboli, iba na dobierku (!)). Bez mydla. Nebudeme sa mu ďalej venovať, len teraz. Bol (alebo bola) nepodstatný (alebo nepodstatná (pre mňa určite)), navyše sa predtým ulakomil na jednu z mojich figúrok, čím znížil moje statky (na úbohé) dve figúrky, jednu bielu, jednu čiernu (čo činí necelý jeden statok, keďže celý statok boli všetky tri figúrky). To bolo pre mňa nepredstaviteľné, vždy pre mňa všetko (situácia) muselo byť dominantné alebo submisívne, neexistovala pre mňa žiadna rovnováha, a tak som zobral čiernu figúrku a trel som ju o betón (a neskôr aj o smaltovaný hrniec) v presvedčení, že figúrka je len nalakovaná a vnútri biela (hoci keby to tak bolo, opäť by biela nebola dominantná, lebo tým, že by čierna prestala existovať, prestala by existovať

aj možnosť, že by čierna bola submisívna), no nebola, a tak som vzal bielu figúrku a trel ju o betón a o smaltovaný hrniec v presvedčení (nie až takom, aké som mal pri čiernej figúrke, pretože, ako všetci vieme, biele, len biele (maximálne bledé (a to si už nie som istý, či to môžeme rátať za čo i len podobné)) veci sa lakujú na čierne, naopak to nejde (iba s vypätím všetkých síl (pretože čierna cez bielu bude vždy presvitať (jedine, že by ste naniesli na figúrku viacej vrstiev, lenže, kto by na čiernu figúrku nanášal veľa vrstiev bielej (jedine submisívno/dominantne nevyrovnaný človek (ako ja), jedine ten))))), no ako sa ukázalo (nečakane, všakáno), nebola. Po tom, čo sa deviaty utopil, zmocnil som sa svojej tretej figúrky, čakalo ma milé prekvapenie. Vo vlastníctve mojich šachových figúrok nastala dvojitá dominancia/submisívnosť, a to farebná (všakáno) a kvalitatívna. Dve ošúchané figúrky stratili na kvalite, zatiaľ čo odcudzená (a potom prinavrátená) na kvalite nenabrala. Ale to vôbec nebolo potrebné, tej beštii si stačilo zachovať svoj pôvodný tvar. Som vcelku submisívny. Deviaty si umýval hlavu. V smaltovanom hrnci. Iba vodou z rímsy. Dokázal hodiny, dni aj týždne čakať na dážď. Keď zapršalo, vytiahol svoje handry a rozložil ich po rímse. Mal handry (ako inak, ako inak by ste chceli dostať dažďovú vodu (teda mláku, teda mláku z rímsy) do handry inak, než nasiaknutím (všakáno), ako inak by ste ju chceli alebo dokonca mohli zachytiť), obyčajné kuchynské, špinavé handry, ktoré riad (smaltovaný) nikdy nevideli (pretože v tomto squate sa špinavé riady zásadne vyhadzovali). Piaty sa z toho smial celý deň. Aspoň sa to tak zdalo, pretože ôsmy (smutný zo smrti deviateho, ak to tak možno povedať, pretože vtedy už z nás nikto nič necítil, asi mu ostal len taký samovoľný výpad) mu rozrezal kútiky úst až po uši. Vtedy bol piaty, lenže hocikedy je hociktorý (často aj samotný štvrtý a nie som sám, kto si myslí, že si tvár rozrezal sám a z rozkoše, ktorú mu žiaden iný akt ponúknuť nedokáže (len chladná chirurgická oceľ, ktorú si tak rád prikladal na rôzne časti tela)). Možno to bola aj (usmievavá) piata. Pracovali nasledovne: nie, ešte najprv toto: keď sme došli do squatu, starec povedal (on hovoril (aj hovorí), ja nie (!)), aby som si klakol do kúta. Klakol som si do kúta. Izba bola zaprataná kadečím a na to, koľko času som v nej trávil (možno aj roky, von som nevyšiel, neviem, prečo ma separoval), neviem, čo tam bolo. Určite tam bolo toto: smaltované hrnce, Charlieho a Busterova fotka vo vkusnom rámčeku, tri šachové figúrky (dve biele a jedna čierna, neskôr dve ošúchané a jedna v pôvodnom stave) a sitko z fajky (alebo vodovodu), ktoré som si nenápadne privlastnil (keď sa nikto nedíval), nie žeby som niekedy vlastnil fajku (alebo vodovod), ale zároveň nebolo vylúčené, že nejakú (hoci aj starú a nefunkčnú, hoci aj starý a

nefunkčný) niekedy vlastniť budem. V izbe bolo strešné okno, plastové (ako som sa dozvedel, buď to bol spôsob ako mu niekto splatil dlh alebo starec podnikal s plastovými oknami, neviem) cez ktoré som (v pravom uhle) prestrčil zrkadlo (najprv opačnou stranou v uhle, ktorým som sa chcel dívať, ale keď som ani po desiatich minútach (ktovie, čas nevnímam, možno to trvalo aj desať rokov, nepreháňam) nevidel nič (len opačnú stranu zrkadla, teda nie to, čo som vidieť chcel, a prečo som zrkadlo cez okno prestrčil), rozhodol som sa ho otočiť odrazovou plochou smerom k miestu, na ktoré som sa chcel pozeráť (a skutočne som do piatich sekúnd (alebo rokov) uvidel to, čo som (možno) chcel a prečo som sa rozhodol prestrčiť obrovské zrkadlo cez nové strešné okno)), a po tom, čo som všetko vyskúšal som došiel k jednoduchému záveru: ak nesledujete v zrkadle odrazovú plochu (a teda tú správnu stranu (to platí len v prípade, že zrkadlo má len jednu odrazovú plochu, ak má odrazové plochy dve, môžete zrkadlo jednou z dvoch plne funkčných odrazových plôch (ak sú obe odrazové plochy plne funkčné, ak nie, musíte brať do úvahy prípadný kaz, ktorý sa pravdepodobne odrazi v kvalite odrazu))), nemôžete očakávať odraz, ktorý ste si zaumienili vyzeráť. Tak som sa celé dni mohol pozeráť na tých imbecilov (vysvetlím), na tých pracujúcich. Kľakol som si do rohu (presne tak, ako povedal, skutočne som nestál o problémy, sotva som prišiel a už nejaké problémy; navyše som si uvedomil, že ak má človek problémy, je to nepohodlné (!)), starec mi najprv oholil hlavu (pričom ma porezal, (s)poznáš to), potom ma vyzliekol (čím som prišiel o svoj hmotný statok (a uvedomil som si, že som sa po strate gombíka opäť raz zbytočne snažil zachrániť niečo, o čo som nakoniec beztak prišiel)), kľakol som si nazad. A resetoval ma. Nepoužil ani kladivo (!), iba ruky, vedel presne, kde má nimi zapichnúť. Do hlavy (ti) pichal dlhé hrdzavé klince (ich prvá brigáda (predtým, než som prišiel ja, povedal mi o tom starec) spočívala v tom, že vyťahovali klince zo spráchniveného dreva, zo spráchniveného dreva spráchnivených (t)rámov (?)), presne vedel, čo (ti, nakoniec aj tebe, ľudia si myslia, že sú v bezpečí, ale všetkým nakoniec zapichne do hlavy klince) robí (ak by nevedel, nebol by starec a ja by som nebol v squate (len) pre to, že som ho nasledoval). Od vtedy necítim, už nič, je mi lepšie, sa zbaviť (zima mi nikdy nebola, cítil by som ju od nôh). Všetkým napichal klince. Do hlavy a až po hlavičky. A oholil (im) ich. Možno to boli sexuálne beštie, možno boli asexuálni, ako ja, všakáno, a preto tu prišli (alebo ich tu doviedol). Nebolelo to, ul'avilo sa mi (a určite aj im, lebo keď sa ul'aví mne, nevidím dôvod, prečo by sa im nemalo). K figúrkam: vždy som mal radšej bielu, dokonca som mal (pravdepodobne) zajaca,

domáceho zakrpateného zajaca, ktorý bol biely; mal červené oči, ktoré hovorili, ja už iný nebudem. Iba biely. Iba albinotický zakrpatený zajac. Často som sa pozeral na biele zvieratá, sám neviem, prečo (myslím, že som k nim vždy mal bližšie než k ľuďom). Ako sa ukázalo, stavec bol (aj je, aj bude) podnikavý. S mäsom. Vyrábali sme mäsovú zmes do lasagní, vyrábali sme aj párky. (Vždy) najmenej prospešného alebo (náhodného) umrlca stavec dotiahol ku mne, do izby, do kúta. Vyrábali sme umelé črievka, ktoré sme plnili párkovou zmesou (a ktoré sme korenili plesňou dopestovanou na tele). Umelé črievka sme plnili (aj náhodnými) umrlcami. Tých sme predtým riadne nakorenili (!) a naplnili červami, ktorí do nich kládli vajíčka a nechali odstáť na slnku, pod strešným oknom (hoci sa môže zdať, že pod oknom slnko nesvieti, práve tam ho bolo vždy najviac, záruka najintenzívnejšieho ohrevu). Viem, že k nám chodil (určite aj stále chodí (!)) mäsiar, ktorý umrlca vykostil (vždy tak, aby čo najmenej narúšal štruktúru mäsa, aby z neho nevypadávali vajíčka a larvy a červy). Kosti sme rozomleli na múčku a pridávali do párkov, časť mäsa sme pridávali do zmesi do lasagní a časť mäsa sme pojedali. Chodili k nám ženy s divnými chúťkami po neumytých, zarastených (a smradľavých, všakáno) mužoch (navyše so špinou za dlhými nechtami), aby nám zápalkami opalovali chĺpky na tele a v tomto smrade sa oddávali najperverznejším chúťkam. Darmo, párky nevynášajú toľko, aby to vystačilo. Niektoré vzrušovali kýpte, niektoré jazvy, niektoré chladný kov trčiaci z hlavy, ktorý si prikladali na rôzne časti tela. Ohrýzali nám nechty a kožu na prstoch a znásilňovali nás (a milovali nás za to a my sme ich nenávideli a čím viac sme ich nenávideli, tým viac nás ony milovali (za to, že ich nenávidíme, pretože to bolo pre nich viac ako láska) a ohrýzali a oblizovali). Niektoré nás zámerne rezali, aby mohli sať krv, neskôr lízať ešte vždy červenú, ale zaceľujúcu sa ranu a nakoniec s najväčšou rozkošou lúpať a pojeďať chrasty. Takto sme si splácali fiktívny dlh (a nikdy sme proti tomu nezakročili, hoci sme mohli), ktorý každým dňom rástol (a všetkým bolo (je aj bude) jasné, že nikdy to nesplatíme, a že nakoniec každý z nás skončí ako mäsokostná múčka (a nakoniec nás niekto oblíže a ohryzie naposledy), lenže nikto sa tomu nebránil, a tak som sa tomu ani ja nebránil (pretože som sa bál, čo by so mnou spravili červy v zemi, ako by sa na mne vypomstili, všakáno (pre to, koľko som ich požral ja sám), čo by so mnou porobili za nehanebnosti a nechutnosti (pretože ja červy rád, a veľa)) a radšej som ostával a splácal a nechal sa zjesť nejakým hladošom) a my sme boli vd'ační, že máme čo jesť, kde spať a až na namáhavú a neustálu prácu a znásilňovanie sme mali svoj pokoj od všetkých ostatných mužov a starcov stojacich pri odpadkovom koši

a čakajúcich na ohorok alebo dezodorant. Už nám ostal iba squat. Ešte toto: z mrcín sme vždy vytiahli klince, aby sa neporanili konzumenti našich párkov a lasagnových zmesí.

Určite som zdochol a je viac než jasné, že niekde som, vidím všetko čierne (v tvojej hlave), i keď som mal dve biele šachové figúrky (kladiem vajíčka priamo pod kožu (áno, porušujem zásadu, že sa nemnožíme)). Starec každému zapichol do hlavy päť klincov.

A ja som bol hladný, a tak som si jeden kliniec z hlavy vytiahol a spravil som dieru do (medzičasom) nafúknutého umelého črievka, v ktorom sa marinoval utopený neviem-ktorý a ujedol som si z neho, a keď som dojedol, zľakol som sa, čo mi na to povie starec, čo so mnou spraví, a tak som si vytiahol z hlavy ešte dva klince, a zjedol som ich a mal som krv v stolici, a potom som zomrel, a teraz som niekde v nejakej hlave. Alebo ma starec navliekol do latexu a v nedeľu pokrájal namiesto bábovky, lebo...